

-ঃচিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননীঃ-

অসম সাহিত্য সভাৰ
উনচত্ৰাবিংশ অধিবেশন
ধুবুৰী।

অভ্যর্থনা সমিতিৰ সভাপতিৰ
আদৰ্শী ভাষণ।

প্ৰমথ বগৰ, ধুবুৰী
২৬ চ'ত, ১৮৯৩ শক
(৮৪৭২ ইং)

শ্ৰীদীনেশ বৰুৱা দৰকাৰ।

অসম সাহিত্য সভাৰ ৩১তম ধুবুৰী অধিবেশনৰ
সভাপতি মাননীয় অধ্যক্ষ বৰুৱা ডাঙৰীয়া উদ্বোধক
ডাঙৰীয়া, অতিথিবৃন্দ, প্রতিনিধি সকল আৰু
সেৱাৰ্থলি বাইজ !

ভয়ভয়তে সকলোৱে মোৰ সেৱা গ্ৰহণ কৰিব। আজিৰ
এই শুভমুহূৰ্ত্তত মই অভ্যর্থনা সমিতিৰ হৈ আৰু ধুবুৰী তথা
গোৱালপাৰা জিলাৰ সমূহ বাইজৰ হৈ আপোনালোকলৈ
আদৰণীৰ শব্দই সানুনয় নিবেদন কৰিছো। আপোনালোকৰ
দৰে বিজ্ঞ আৰু সাহিত্যৰ্থিক সাদৰ সম্বৰ্দ্ধনা জনাবলৈ সুযোগ
পাই আমি ধুবুৰী বাসীয়ে ধন্য মানিছো। প্রথমতে এটা কথাত
আমাৰ ক্ষমা খুজিব লগা হৈছে। এই অধিবেশন পতাৰ
তিনিবাৰ আমি তাৰিখ পিছুৱাবলৈ বাধ্য হৈ অৱশেষত এই মাহত
এই অনুষ্ঠান পাতিছো। ঘোৱা ডিসেম্বৰ জানুৱাৰী মাহত এই
অধিবেশন পতাৰ কথা আছিল, কিন্তু পাকিস্থানে ভাৰত আক্ৰমণ
কৰাত ভাৰত পাকিস্থানৰ মাজত যুদ্ধ আৰম্ভ হোৱাৰ কাৰনে এই
অধিবেশনৰ অনুষ্ঠান জানুৱাৰী মাহলৈকে স্থগিত ৰাখিব লগা হ'ল।
জানুৱাৰী মাহত অসমৰ প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী তথা এই অভ্যর্থনা
সমিতিৰ মুখ্য পৃষ্ঠপোষক শ্ৰীযুক্ত মহেন্দ্ৰ মোহন চৌধুৰীয়ে আমাৰ
ৰাষ্ট্ৰপতিক লগ ধৰি আমাক জনায় যে মাৰ্চ মাহত এই অধিবেশন
অনুষ্ঠিত হ'লে তেখেতে ইয়াৰ উদ্বোধন কৰিব পাৰিব আৰু লগতে
শ্ৰীচৌধুৰীয়ে এই অধিবেশন মাৰ্চ মাহত পাতিবলৈ আমালোকক
অনুবোধ কৰে। গতিকে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে এই অধিবেশন
মুকলি কৰিলে অসম সাহিত্য সভাৰ বুৰঞ্জীত এটা বৈশিষ্টময়
ঘটনাৰ সমাবেশ হ'ব বুলি ভাবি আমি শ্ৰীচৌধুৰী আৰু আমাৰ মন্ত্ৰী
শ্ৰীচৈয়দ আহমদ আলিৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰো। ইতিমধ্যে

সাধাৰন নিৰ্বাচনৰ নিৰ্ঘট নিৰ্দিষ্ট হৈ যায়। গতিকে কেন্দ্ৰবৰ্তী মাহৰ এখন সভাত অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰধান সম্পাদক শ্ৰীযুক্ত যতীন্দ্ৰ নাথ গোস্বামীৰ উপস্থিতিত এই তাৰিখত এই অধিবেশন পতাৰ সিদ্ধান্ত লবলৈ আমি বাধ্য হওঁ। এতিয়া পৰম কৰুণাময়ৰ ইচ্ছাত আৰু আপোনালোকৰ সহায়-সহায়তাত এই অধিবেশনৰ কাৰ্য্যসূচী আৰম্ভ কৰিবলৈ পাই আমি কৰ্ম্মসকলে নিজকে ধন্য মানিছোঁ।

আপোনালোকে অসম সাহিত্য সভাৰ এই ৩৯তম অধিবেশনত যোগ দিবলৈ সমবেত হোৱা এই ধুবুৰী চহৰখন সৰু হলেও বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ। পদ্মপুৰানৰ স্মৃতি বিজৰিত সতী সাধ্বী বেহুলাই মৃতস্বামী লক্ষীন্দাৰক জীৱন দানৰ আশাত ভেলত তুলি নৈৰ সোঁতত ভটিয়াই যাওঁতে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত কাপোৰ ধুই থকা নেতাই নামেৰে এজনী ধুবুৰীৰ কাপোৰ ধোয়া ঘাট এই ধুবুৰীতে অবস্থিত। আচল ঘাটটো ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গড়াখহনৌয়াৰ কবলত পৰি বৰ্ত্তমান উত্তৰ-পূৰ্ব কোণত ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু গদাধৰ উপনৈৰ সঙ্গম-স্থলতে নিমজ্জিত হৈ আছে। সেই নেতাই ধুবুৰীৰ আলম লৈয়ে ধুবুৰী নাম হৈছে বুলি ধৰা হয়। নেতাই ধুবুৰী ঘাটৰ নিচেই ওচৰতে পবিত্ৰ পাচপীৰৰ দৰগাহ বিৰাজমান। মিবজুমলাই অসম আক্ৰমণ কৰা সময়ত তেওঁৰ লগত অহা স্বাহ আকবৰ, স্বাহ বগমাত, স্বাহ শৰণ, স্বাহ সূফী আৰু স্বাহ কামাল নামেৰে দেহত্যাগ কৰা পাচজন পীৰৰ এই সমাধিস্থলত জাতি-ধৰ্ম্ম নিৰ্ব্বিশেষে মুনিহ-তিবোতা লৰা-ছোৱালীয়ে চাকি মমবাতি জ্বলাই দি বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা জনায়। এই ধুবুৰীৰে পূৰ্ব প্ৰান্তত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত অৱস্থিত শিখ মন্দিৰ আৰু এটা পৱিত্ৰ পীঠস্থান। মোগল আক্ৰমণৰ কালছোৱাতে শিখধৰ্ম্মৰ গুৰু তেগবাহাদুৰে ইয়াত অৱস্থান কৰি শিখ ধৰ্ম্মৰ মূলমন্ত্ৰ প্ৰচাৰ কৰে। তাহানি

কালৰে পৰা ধুবুৰীৰ বুকু আৰু ইয়াৰ পাৰ্শ্ববৰ্তী অঞ্চলে নানান মঠ, মন্দিৰ নামঘৰ, মসজিদ আদিয়ে পৰিপূৰ্ণ পুণ্ডুৰ্ম্ম কৰি ৰাখিছে। বিভিন্ন ধৰ্ম্মৰ সঙ্গম স্থল এই পবিত্ৰ ভূমি চিৰ চেনেহী অসমীয়া ভাষা জননীৰ সেৱাৰ বেদী হিচাবেও সুপৰিচিত। বগবিবাবীৰ পবিত্ৰ মহামায়া পীঠ, মাৰ্জিকাচৰৰ কামাখ্যা পাৰ্বতীৰ দেৱালয় আৰু পানবাৰীৰ মিবজুমলাৰ মছজিদৰ ঐতিহাসিক বৈশিষ্ট্য এইখিনিতেই উল্লেখ্য কৰিব পাৰি।

অসমীয়া ভাষা আৰু সাহিত্য চৰ্চাত জাতিধৰ্ম্ম নিৰ্ব্বিশেষে ধুবুৰীৰ বাইজে সাতামপুৰুষৰ পৰাই বিশেষ অনুৰাগ আগ বঢ়াই আহিছে। ১৯২৬ চনত শ্ৰদ্ধেয় বেনুধৰ ৰাজখোৱাৰ সভাপতিত্বত অসম সাহিত্য সভাৰ নবম অধিবেশন এই ঠাইতে পতা হয়। ১৯৫৬ চনত মাননীয় বেনুধৰ শৰ্ম্মাৰ পৌৰহিত্যত অসম সাহিত্য সভাৰ ৰূপালী জয়ন্তী অধিবেশনো মহাসমাবোধেৰে উদ্‌ঘাপন কৰিবলৈ পাই ধুবুৰীবানীয়ে ধন্য মানে। সেই অধিবেশনৰ অভিৰ্থনা সমিতিৰ সভাপতিৰ গুৰুদায়ীত্ব বহন কৰিছিল সীমান্ত প্ৰহৰী শ্ৰদ্ধেয় প্ৰমথ নাথ চক্ৰবৰ্তী দেৱে। অসমীয়া ভাষা প্ৰেমিক চক্ৰবৰ্তী ডাঃবীয়াই ১৯২৩ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ ধুবুৰী শাখা সংগঠন কৰি এই অঞ্চলত জাতীয় জীৱনৰ এটা বৈপ্লৱিক আলোড়ন আনি দিয়ে। তেখেতে ১৯২৯ চনৰ অসম সাহিত্য সভাৰ যোৰহাট অধিবেশনত বুৰঞ্জী শাখাৰ সভাপতিৰ পদ অৰ্হত কৰে। ১৯৫৫ চনত ভাষাৰ ভিত্তিত ৰাজ্য পুনৰগঠন কৰা সময়ত যি সকল নেতাই গোৱালপাৰা জিলাক অসমৰ অধিচ্ছেদ্য অঙ্গ হিচাবে যুক্তি দৰ্শাই আয়োগক প্ৰত্যয় মনাব পানিছিল তাৰ ভিতৰত মাননীয় চক্ৰবৰ্তীদেৱ আছিল অন্যতম। আজি সেই সীমান্ত প্ৰহৰী জনৰ অন্তৰ মৰ্ম্মে মৰ্ম্মে অনুভৱ কৰিছোঁ। তেখেতৰ আত্মালৈ আমাৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তৰ্পন

নিবেদন কৰিলে।। অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীয়ে তেখেতক পাহৰিব নোৱাৰে। ১৯৬৫ চনৰ আগষ্ট মাহৰ ২৯ তাৰিখে অসম সাহিত্য সভাই চক্ৰবৰ্তী ডাঙৰীয়াক সম্বৰ্দ্ধনা জনাওঁতে পুজনীয় ডিম্বেশ্বৰ নেওগে সভাপতিৰ আসনৰ পৰা কৈছিল, “প্ৰমথ চক্ৰবৰ্তীক অভিনন্দিত কৰি অসম সাহিত্য সভা নিজে অভিনন্দিত হল”। তেখেতৰ কৰ্মসম্পত্তি আৰু প্ৰেচনাই আমাক আগুৱাই লৈ যাব বুলি আশা ৰাখিছো। এই প্ৰসংগতে অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি এই জিলা ৰানী জনগেন্দু নাথ চৌধুৰী আৰু ৩৪মৃত ভূষণ অধিকাৰীৰ নাগো উল্লেখযোগ্য। অসম সাহিত্য সভাৰ পলাশবাৰী অধিবেশনৰ কৃষ্টিপাথাৰ সভাপতি শ্ৰীমানগোবিন্দ চক্ৰবৰ্তী, বজতজয়ন্তী অধিবেশনৰ উদ্বোধক শ্ৰীসীতানাথ ব্ৰহ্মচৌধুৰী আৰু বুৰঞ্জী সাখাৰ সভাপতি ৩৪পনাথ ব্ৰহ্মৰ নামো এই জিলাত বিশিষ্ট সেৱা হিচাবে স্মৰণীয়।

বুৰঞ্জীৰ স্মৃতি বিজৰিত এই ধুবুৰী চহৰ। এই ঠাইতে মোগল সেনাপতি ৰাম সিংহই কোচ ৰজাৰ বিৰুদ্ধে খোপনি পাতিছিল। মোগল সেনাই চিন্তিত হৈছিল আৰু যক্ষকন্দলত লিপ্ত হৈ লক্ষীনাথায়ন আৰু পৰিক্ৰান্ত নাথায়নৰ লগত ভেটাভেটি হৈছিল। ডাঃ সূৰ্য্যকুমাৰ ভূঞাৰ কথাত “ধুবুৰী ঠাই ডোখৰ সৰু কিস্তি ই অতীতৰ সোঁতৰ শিকলীৰে মেৰখোৱা”। উত্তৰে গদাধৰ উপনৈ, আৰু পূব-দক্ষিণে বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰই আগুৱি থকা বৰ্ষাপ আকৃতিৰ ধুবুৰীৰ ভূখণ্ড সৰু হলেও যনবসন্তিপূৰ্ণ নানাজাতি নানা ভাষাভাষীৰ আশ্ৰয়স্থল। ই গোৱালপাৰা জিলাৰ সদৰ ঠাই হিচাবে অসমৰ চৰকাৰী বিষয়া বহুতৰ দৃষ্টি গোচৰ নহৈ নথকা নাই। অসমৰ একমাত্ৰ জুইশলাৰ কাৰখানা ইয়াতেই অবস্থিত। নখন হাইস্কুল, ‘ভোলানাথ’ মহাবিদ্যালয় আৰু ধুবুৰী আইন মহাবিদ্যালয়ে উচ্চ শিক্ষাৰ দুৱাৰ মুকলী কৰিছে। ওচৰতে

থকা গৌৰীপুৰৰ চতুৰ্পাঠী সংস্কৃত টোলৰ পৰা শিক্ষা লাভ কৰি অসমৰ কেবা গৰাকীও বিদ্যান লোকসমাজত শীৰ্ষস্থান লাভ কৰে। ধুবুৰী চহৰ এখন বাণিজ্য কেন্দ্ৰ হিচাবে জনাজাত। ধুবুৰী মহকুমাৰ কৃষিজাত দ্ৰব্য ধান, সবিয়হ, মৰাপাট, মাহ আৰু বনজ বস্তুৰ ভিতৰত শাল শিমলু, শিশু, খৈৰা, গামাৰী, চাহ আদি লেখত লবলগীয়া বস্তুৰ আমদানী-ৰপ্তানীৰ কেন্দ্ৰ। বাংলা দেশৰ মাজেৰে জাহাজ আৰু ৰেল পৰিবহন আবস্ত হলে ধুবুৰীৰ বাণিজ্যৰ প্ৰসাৰ যথেষ্ট বাঢ়িব পাৰে। মৰাপাট ৰপ্তানীত ধুবুৰী এসময়ত ভাৰতৰ ভিতৰতে শ্ৰেষ্ঠ স্থান অধিকাৰ কৰিছিল। ব্ৰড গাৰ ৰেল লাইনৰ দ্বাৰা সংযোগ কৰিলে এতিয়াও বেহাবেপাৰত ধুবুৰী আগবুৱা হব পাৰে। জুইশলাৰ কাৰখানাটো আৰু সৰু সূৰা দুই এটা কাঠৰ মিল, তেলৰ মিল আৰু ধানৰ মিলৰ বাহিৰে শিল্পত ধুবুৰী পিছ পৰি আছে। ফলত আৰ্থিক আৰু নিবনুৱা সমস্যা সমাধানৰ সমাধানত ব্যাঘাত জন্মিছে। শিল্প উন্নয়নত গোটেই গোৱালপাৰা জিলাখনে পিছ পৰা। যোগীঘোপাৰ কাগজৰ কল আৰু বজাই-গাওঁৰ তেল শোধনাগাৰ বস্তুৱত ৰূপ দিলে, উঠি অহা শিক্ষিত আৰু ডেকা সকলৰ নিবনুৱা সমস্যা আংশিকভাবে সমাধান হব বুলি আশা কৰা হৈছে।

গোৱালপাৰা, কোকৰাঝাৰ আৰু ধুবুৰী মহকুমা লগ লাগি গোৱালপাৰা জিলাখন গঠন কৰা হৈছে। পূবৰ পৰা পশ্চিমলৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈ গোৱালপাৰা জিলাৰ মাজেদি বৈ গৈছে। এই নদীয়ে আৰু মনাই, আই, চম্পাৱতী, সৰলভাঙ্গা, টিপকাই, সোনকোঁৰ গদাধৰ, গদাধৰ, জিঞ্জিৰাম জিনাৰী, দুধনৈ, বৃষ্কাই উপনৈয়ে খেতি বাটি, মীন মহালৰ বিকাশ আৰু বেহাবেপাৰত যথেষ্ট সহায়ক হৈছে। ধীৰ, সাৰেংগ, উৰপদ, তাৰভাঙ্গা, ঢলানী, হাছিল, কুগৰী আদি বিলৰ পৰাও যথেষ্ট পৰিমাণে মাছ ধৰা হয়।

ব্রহ্মপুত্ৰ নৈৰ দক্ষিণ পাৰে টুংকেশ্বৰী, বান্ধসিনী, ক্ৰীষ্ণা, পঞ্চবত্ৰ আৰু
উত্তৰ পাৰে যোগীঘোপা, ভৈৰৱচুৰা চান্দৰাডিয়া, বকুলামাৰা
মহাদেশ্বৰ, নাককাটী, আদি পাহাৰবোৰে সম্পদৰ বাহিৰেও সৌন্দৰ্য্য
বৃদ্ধি কৰি আছে।

উত্তৰে ভোটান ৰাজ্য, পূবে কামৰূপ জিলা, দক্ষিণে গাৰো
পাহাৰ আৰু পশ্চিম বংগ (বাঙলা দেশ) কোচবিহাৰ আৰু
জলপাইগুৰি জিলায় আগুৰি থকা গোৱালপাৰা জিলাখনৰ প্ৰাকৃতিক
সম্পদৰ ওপৰত ভাষা কৃষ্টিৰ ঐতিহ্যৰ বৈশিষ্ট্য মন কৰিব লগীয়া।
এই জিলাৰ বিভিন্ন ঠাইৰ প্ৰচলিত থলুৱা শব্দবিলাক অসমীয়া
ভাষা আৰু সাহিত্যৰ মাজত সামৰি লব লাগে।

পঞ্চম শতাব্দীৰ পৰা কোচ ৰজাসকলে প্ৰবল প্ৰতাপী হৈ
অসমৰ পশ্চিম প্ৰান্তত যেতিয়া ৰাজত্ব কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে,
তেতিয়াৰ পৰাই এই অঞ্চলৰ ভাষা, কৃষ্টি আৰু সভ্যতাই এটা
নবৰূপ লয়। সমাজৰ প্ৰয়োজনীয় বিষয়বস্তু কটী আৰু সৌন্দৰ্য্য-
বোধৰ ক্ৰমবিকাশ অনুযায়ী ভাষাৰ স্তৰ উৰ্দ্ধমুখী হয়। নীলধ্বজৰ
কৰ্মদক্ষতাত চৈধ্য শ শতিকাত যেতিয়া কমতা ৰাজ্য চল, সেই
সময়ৰ পৰা ক্ৰমে বিশ্বসিংহ, নবনাৰায়ণ আদি ৰজাসকলৰ পৃষ্ঠ
পোষকতাত আৰু বিগ্ৰাহসাহী যুৱৰাজ শুক্লধ্বজৰ প্ৰচেষ্টাত এই
অঞ্চলৰ কথিত ভাষাই এখা সন্মানিত স্থান লাভ কৰে। কোচ
ৰজাসকলৰ ঘৰুৱা কন্দল আৰু দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈ বাৰ শ
শতিকাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি যথাক্ৰমে বখ্তিয়াৰ, নাছিব উদ্দিন
তুৰ্বক আৰু ১৭শ শতাব্দীত মিৰজুমলাৰ অসম আক্ৰমণৰ ফলত
আৰু বঙ্গ দেশত বল্লাল সেনৰ অত্যাচাৰত তিষ্ঠিব নোৱাৰি আৰু
মাজে সময়ে খাদ্য সংকটত পৰি দলে দলে হিন্দু মুছলমান পশ্চিমৰ
পৰা উজাই আহি এই অঞ্চলত বাস কৰিবলৈ লোৱাত ইয়াৰ
প্ৰচলিত ভাষাৰ ওপৰত তেওঁলোকৰ ভাষা, ৰীতি-নীতি, আচাৰ

ব্যৱহাৰৰ কিছু প্ৰভাৱ নপৰাকৈ থকা নাই। আনপিনে মানব
আক্ৰমণৰ সময়ত অসমৰ উজনি ফালৰ যথেষ্ট সংখ্যক মানুহে
গোৱালপাৰা জিলাৰ হাৰি বননিত আশ্ৰয়লৈ আত্মৰক্ষা কৰে।
পঞ্চদশ শতিকাৰ পৰা মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰ দেৱ, মাধৱদেৱ
আৰু দামোদৰ দেৱৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্ম্ম, শঙ্কৰী-ভাষা সাহিত্যৰ প্ৰচাৰ
এই প্ৰান্তত আৰম্ভ হয়। এই জিলাৰ শেষ পশ্চিম প্ৰান্ত
ছত্ৰশালত মহাপুৰুষ শঙ্কৰ দেৱৰ শিষ্য ৰামৰায় কটক প্ৰতিষ্ঠিত
সত্ৰখন এতিয়াও বৰ্ত্তমান। এই কথা মকলেও হব যে
শঙ্কৰী ধৰ্ম্মাদৰ্শই কেৱল আজিৰ অসম ভূমিৰ মাজতে অৱদ্ধ
হৈ থকা নাছিল। কোচবিহাৰৰ পৱিত্ৰ মধুপুৰ সত্ৰত আমাৰ
শঙ্কৰী ধৰ্ম্মৰ ডবা শঙ্কৰ আজিও প্ৰতি প্ৰভাতে প্ৰভাতে
বাজি আছে। প্ৰসঙ্গত কব পাৰি যে ভৌগলিক সীমা
বন্ধনৰ বাবে কোচবিহাৰ অঞ্চলৰ থলুৱা লোকসকলক আমি
আজি পাহৰি গলেও ঐতিহাসিক বিচাৰত তেওঁলোক আমাৰ
হিয়াৰ আমঠু বন্ধৰ সম্বন্ধ থকা ভাই। আজি মাথোন পাৰ্থক্য
ভৌগলিক সীমাৰ। ১৮২২ চনত ইংৰাজে এই অঞ্চলটিক লৈ
গোৱালপাৰা নামেৰে এখন সুকায়া জিলা গঠন কৰে। এই
অঞ্চলৰ খিলজিয়া অসমীয়া নেতৃবৃন্দৰ প্ৰচেষ্টাত অসমীয়া ভাষা
সাহিত্যৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰচলন নগৰে-চহৰে গাৱে-ডুপ্ৰে বিয়পি
পৰিল। সকলো বাইজে অসমীয়া মুখী হৈ জাতীয় ঐক্য আৰু
সংহতিৰ ভেটি দৃঢ় কৰিলে। বেজবৰুৱাৰ মানত এই মাতৃ ভাষাই
“স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ উন্নতিৰ মঙ্গলময় মন্দিৰৰ সিংহ দুৱাৰ”।
অসমী আইৰ পশ্চিম প্ৰান্তত অৱস্থিত এই সিংহ দুৱাৰ কোনো
শত্ৰুকে ভেদ কৰিবলৈ দিয়া নহব।

এই বিলাক থলুৱা বাসিন্দাৰে সৈতে এই জিলাত জনসংখ্যা
আজি হব ২০ লাখৰ অধিক, ফলত ভূমিহীন মানুহৰ সংখ্যা বৃদ্ধি
পাই মানুহৰ মনত হতাশৰ সৃষ্টি হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও, নৈ

উপনৈবিলাকৰ গঢ়াগহনীয়া সমস্তাই হাজাৰ হাজাৰ বাইজক নিজ বাসস্থানৰ পৰা উচ্ছেদ কৰি যবদুৰাৰ নহোৱা পথৰ ভিত্তিৰীত পৰিণত কৰিছে। এনে অবস্থাত এই জিলাত ভূমি বৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত ৰাজ্য চৰকাৰে এটা বিশেষ নীতি অবলম্বন নকৰিলে আৰু উপযুক্ত বান নিয়ন্ত্ৰণ ব্যৱস্থা হাতত নললে বাইজে নানান অর্থ-নৈতিক আত্মকালৰ মাজেদি কাল যাপন কৰিব লাগিব।

যুগ যুগ ধৰি গোৱালপাৰাৰ বাইজ স্থখদুখৰ কবলত পৰি আৰু প্ৰাকৃতিক বেহৰুপত মোহিত হৈ অন্তৰৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰি আহিছে গীত মাতৰ জৰিয়তে। এই অঞ্চলত যুগে যুগে বান কৰি অহা বড়ো, কচাৰী, সাওঁতাল, ৰাভা, গাৰো, কোচ, ৰাজবংশী ৰাক্ষন, যোগী, কলিতা, নমশুদ্ৰ, শীল, আদি জনজাতি আৰু সম্প্ৰদায়ক, আৰু বঙালী, বিহাৰী, ৰাজস্থানী, পাঞ্জাবী আদি গোষ্ঠীবিলাকৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ বীতি-নীতি আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক অবস্থাই এই অঞ্চলৰ গীত-মাত বীতি নীতিক ৰূপ দিওঁতে অবি-তৰ্ণা যোগাইছে। এই অঞ্চলৰ লোকগীত কুশান, ৰাশীপুৰান সত্যপীৰ, মনসা গীত, সোনাৰাই গীত, ভাটীয়ালী গীত, মাৰাই গীত বিয় গীত, নৃত্য আদি আমাৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অনুপম অনুদান এই সংস্কৃতিয়ে নামনি অসম আৰু উত্তৰ পূব বঙ্গৰ এটা ডাঙৰ এলেকাক আকোৱালী ধৰি বাধিছে। এই সংস্কৃতি আৰু ভাষা কৃষ্টি গোৱালপাৰা জিলা তথা অসম ৰাজ্যৰ **ভৌগলিক সীমা**ৰ বাহিৰত চুপুৰীয়া বাংলা **দেশৰ বংপুৰ**, দিনাজপুৰ, জিলা আৰু **পশ্চিম বংগৰ** কোচবিহাৰ, জলপাইগুড়ী জিলাৰ বিস্তৃত অঞ্চললৈকে সিঁচৰিত হৈ আছে। বহুতে এই ধুবুৰী মহকুমা তথা গোৱাল-পাৰা জিলাৰ কথিত ভাষাক বংপুৰীয়া ভাষা বুলি অভিহিত কৰে কিন্তু তেনেকৈ কোৱাৰ ফলত নিজৰ দীনতা প্ৰকাশ কৰা হয়। এই দুখন জিলা সংলগ্ন হোৱাৰ কাৰণে আৰু অতীতৰ কামৰূপ

কমতা আৰু কোচৰাজা বিলাকৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল বুলি এই দুয়োখন জিলা আৰু সেইবোৰ ৰাজ্যৰ অন্তৰ্ভুক্ত থকা কোচবিহাৰ জলপাইগুড়ী, দিনাজপুৰ জিলাৰ বাইজৰ কথিত ভাষাও প্ৰায় একেৰকমৰ তেনেদৰে এইবোৰ জিলাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, বীতিনীতিও প্ৰায় একে বকমৰ। বৃটিছৰ ৰাজত্ব কালত এই জিলাত বাংলা ভাষাৰ মাধ্যমেৰে স্কুল বিলাকত শিক্ষাদান কাৰ্য্য হৈছিল বুলি আমি বাংলা পঢ়িবলৈ বাধ্য হৈছিলো কিন্তু ইংৰাজী পঢ়িও আৰু যেনেকুৱা ইংৰাজ হোৱা নাই তেনেদৰে বাংলা পঢ়িও আৰু বঙালী হোৱা নাই। আমাৰ মাতৃভাষা বিব্ৰন্ধেয়া অসমীয়া তথা গোৱালপাৰীয়া হৈয়ে আছিল, কিন্তু স্বাধীনতাৰ পাছৰ পৰাই পুথিগত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰচলন দুনি-ৰ্বাৰ গতিত চৰিবলৈ ধৰে। আজি মুষ্টিমেয় এক সংখ্যক মানুহৰ বাহিৰে এই অঞ্চলৰ প্ৰতিজন ল'ৰা ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ মাধ্যম অসমীয়া। প্ৰসঙ্গত কব পাৰি যে তুলনামূলক ভাবে মাথোন কেইটামান পুৰুষৰ আগতে বংগ দেশৰ পৰা অসমলৈ আহি এই জিলাৰ বিশেষকৈ দক্ষিণাঞ্চলৰ মুছলমান সকলে ভাষা কৃষ্টিক আকোৱালিলে পৰম নিষ্ঠাৰে অসমীয়া ভাষাৰ সেৱা কৰিছে। স্বৰূপাৰ্থত গোৱালপাৰা জিলাৰ এই সীমাত এখেত সকলেই আজি ভাষা সংস্কৃতিৰ সংৰক্ষণৰ সদাভাৱত অগ্ৰতম অতন্ত্ৰ প্ৰহৰী। অসমীয়াৰ হৃদয়ৰ বিশালতা বেলেগ বেলেগ জনগোষ্ঠীৰ দ্বাৰা বিভিন্ন ৰূপত অভিব্যক্ত হৈছে। ঐতিহাসিক জনগোষ্ঠী বড়ো, ৰাভা, গাৰো, চাওঁতালসকলৰ মাজত প্ৰচলিত ভাষা উপভাষা সমূহত আছে গভীৰ অথবোধক তফুবন্ত শব্দৰ ভাণ্ডাৰ। এই গোষ্ঠী বিশেষৰ ভাষাৰ কথিত ৰূপত থাকিলেও এই সকলৰ শব্দমালাই আমাৰ প্ৰকৃততে নিভাজ খলুৱা শব্দমালা সুললিত ৰূপত থকা এই সকলৰ ভাষা উপভাষাৰ পৰা শব্দসমূহ

আনি পৃথিগত অসমীয়া ভাষাত ৰূপ দিলে আৰু এই ঐতিহ্য
মন্দিত জনগোষ্ঠিৰ বিভিন্ন বাতি-মতিৰে আমাৰ সাংস্কৃতিক সমাজে
আমাৰ সাংস্কৃতিক জীৱনৰ যে নৱৰূপ লব তাত কোনো সন্দেহ
নাই। সংশয়-বন্দ, অবিশ্বাস আৰু ভুল বুজাবুজিৰ বাবে আমাৰ
বৃহত্তৰ অসমীয়া সমাজত যি ভাঙন আবন্ত হৈছে তেনে এক
সাংস্কৃতিক সমন্বয়ে অসমীয়া জাতিক পুনৰ একতাৰ ডোলত বান্ধি-
বলৈ সক্ষম হব। প্ৰসংগত কব পাৰি যে ভাৰতৰ সংহতি আনি-
বলৈ তলে য'ত থাকিবলৈ লোৱা হয় সেই ঠাইৰ থলুৱা ভাষা
সাংস্কৃতিক গ্ৰহণ কৰাই শ্ৰেয়। এই ক্ষেত্ৰত অসমৰ শ্ৰদ্ধেয়
আগবঢ়ালা বংশাৱলীকে আঙুলিয়াব পাৰি। আমাৰ ভৱিষ্যতৰ
বংশাৱলীৰ সুখ-শান্তি তথা মিলনৰ বাবেই আমি সেয়ে অসমৰ
সকলো ভাষা ভাষাৰ লোকলৈ এয়ে আবেদন জনাম তেওঁলোকে
যে বাহিৰৰ পৰা আহিছে, ইয়াত থাকিবলৈ লৈছে, এই কথা
পাহৰি গৈ "আমি ইয়াৰে, আমিও অসমীয়া" এই ভাৱত
বসতি কৰি আমাৰ ভাতৃৰ বন্ধন দৃঢ় কৰাৰ লগতে মূল অসমীয়া
সমাজৰ অঙ্গ হবলৈ আশা বুলি, এখন শুন্দৰ অসমৰ ঐক্য আৰু
সংহতিৰে অসমীয়া সমাজ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আমাৰ হৃদয়ৰ
আহ্বানত নিজকে বহিৰাগত বুলি ভাবি থকা সকলো আন্তৰিকতাৰে
সহাৰি জনাব। ইয়াৰ কাৰণে অসম সাহিত্য সভাৰ আঞ্চলিক
কাৰ্যালয় এখন ধুবুৰীত স্থাপন কৰিবলৈ আকৌ দাবী জনালো
যাতে ইয়াৰ দ্বাৰা এইদৰে অকলত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰচাৰ কাৰ্য
সুকলমে কৰিব পৰা যায়।

সাহিত্য মোদী বাইজ,

অসমীয়া ভাষা সাহিত্য এটা সমন্বয়কাৰক হিচাবে ক
লোৱা বাঞ্ছনীয়। সাহিত্য সেৱাৰ মাতেদি জাতীয় ঐক্য আৰু
সংহতি বন্ধা কৰাটো সকলোৰে একান্ত আৱশ্যকীয় কৰ্তব্য।

এই কৰ্তব্য আমি কিমান দূৰ পালন কৰি ভাষা জননীৰ সেৱা
কৰিছো তাক আত্মবিশ্লেষণ কৰাৰ উপযুক্ত সময় আহিছে।
সময়ৰ সোঁতৰ প্ৰকোপত অসমৰ চুক কোনে ভৌগোলিক
গঢ়াখহনীয়া হৈ অজস্ৰ হৈয়ে আছে। মিজোৰাম, মেঘালয়
অকনাচল গঠনৰ ফলত অসমৰ ভৌগোলিক সীমা ভালেখিনি সঙ্কুচিত
হল। কমতাৰাজ্য গঠনৰ আন্দোলন, আহোম টাই আৰু উজনি
অসমৰাজ্য পৰিষদৰ উদ্দেশ্য, প্লেইন টাইবেল কাউন্সিলৰ অৰ্থাত
ভৈয়াম জনজাতি পৰ্যদ ভূমিকা আৰু কিছুসংখ্যক মিকিৰ জনজাতীয়
ভাই সকলৰ নগা-প্ৰাতিয়ে আমাৰ ভৱিষ্যতলৈ চিন্তা কৰাৰ প্ৰয়াস
যোগাইছে। সমন্বয়যোগী সৃজনশীল সাহিত্যৰ বৰঙনি
আগবঢ়াব নোৱাৰিলে অনুতপ্ত হব লাগিব। দৃঢ় বিশ্বাস আৰু
গভীৰ আস্থাৰে ভাষা জননী তথা আমাৰ সাংস্কৃতিৰ পূজা কৰিলে
নিজে বৰ্দ্ধিত থকাৰ ওপৰিও বিশ্বৰ সাহিত্য সাংস্কৃতিৰ বৰঙনিত
আমিও যে আমাৰ সোঁতৰ বৃদ্ধি কৰিবলৈ পাৰিম তাত আমাৰ
লেশমানো সংশয় নাই। আমাৰ ভাষা সাংস্কৃতিৰ পূজাত
পূজাবীৰ কোনো অঞ্চলৰ বা ধৰ্মৰ লেভেল থাকিব নেলাগিব।
**অসমীয়াই আমাৰ পৰিচয়, অসমীয়াই আমাৰ জাতি,
অসমীয়াই আমাৰ ধৰ্ম।**

নিজৰ ভাষা সাংস্কৃতিৰ ওপৰত জীৱনৰ যে কোনো বস্ত্ৰেই
ডাঙৰ হব নোৱাৰে, তাৰ উজ্জয় স্বাক্ষৰ বহন কৰিছে সত্ত্ৱাত স্বাধীন
বাংলা দেশে আৰু সেয়ে অসমৰ তথা ভাৰতৰ বন্ধু প্ৰতিবেশী নবজাত
গণতান্ত্ৰিক আৰু ধৰ্ম নিৰপেক্ষ বাংলাদেশৰ প্ৰতিষ্ঠাক আমি আদৰনি
জনাইছো আৰু আশা ৰাখিছো যে দুয়ো দেশৰ মাজত সৌহৃদ্য বজাই
ৰাখি আমি পৰস্পৰে উপকৃত হম। আমাৰ দেশতো অমতি-
পলমে সমাজতান্ত্ৰিক দেশ এখনৰ গঢ় দি জনসাধাৰণৰ মাজৰ পৰা
দৰিদ্ৰতা, অশ্ৰয়, অত্যাচাৰ আদি গুচাবলৈ আৰু জীৱন ধাৰণৰ

মান উন্নত কৰিবলৈ সকলো বাইৰ একতাবদ্ধ হৈ কঠোৰ পৰিশ্ৰম
কৰিব লাগিব। কাৰণ নিজৰ ভাষা সংস্কৃতিৰ পূৰ্ণ বিকাশৰ বাবে
দেশৰ জনতাৰ অৰ্থনৈতিক বিকাশ অপৰিহাৰ্য্য। সাংস্কৃতিক
আৰু অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ পূৰ্ণ সমন্বয় হলেহে সমাজৰ প্ৰকৃত বিকাশ
সম্ভৱপৰ হ'ব। কৱি অম্বিকাগৰি বায় চৌধুৰীৰ কবিতাৰ সুৰেৰে
ময়ো আপোনালোকক মিনতি কৰিছোঁ।

হে— ধীর-স্থির মহাজন

খাটি খাটি গোটেই জীবন;

সমাজিক উদ্ভাসে'রা।

ঢালি ঢালি জ্ঞানৰ কীৰণ ।

অভিভাষণৰ সান্নিধ্যৰ বাবে আগতে আমি আমাৰ শুৰুণ
পৰা বিজ্ঞ বাউজৰ জ্ঞাতাৰ্থে দুবাৰমান কবলৈ বিচাৰিছোঁ। দেখা
যায়— চৰকাৰীভাৱে অসমত অসমীয়া ভাষা ৰাজ্য ভাষা বুলি
আইন প্ৰণয়ন হলেও প্ৰয়োগৰ ক্ষেত্ৰত আমি এই ভাষা আইনৰ
প্ৰচলন দেখিবলৈ পোৱা নাই বুলি কলেও অত্যাধিক কৰা নহয়।
সেয়ে নতুন চৰকাৰ আৰু অসম সাহিত্য সভাই এই বিষয়ত
অনতিপলমে বাস্তৱ ব্যৱস্থালৈ অগ্ৰসৰ হ'ব লাগে। পাহৰিল
নহ'ব কেৱল আইন ৰচনাৰ বাবে আমি সংক্ৰাম কৰা নাছিলোঁ
আমাক লাগে বাস্তৱ প্ৰয়োগ। অসম সাহিত্য সভাই অনতি-
বিলম্বে বিস্তৰ কাৰ্য্যসূচীৰে ইয়াৰ আঞ্চলিক আৰু শাখা সমূহৰ
দ্বাৰা এই ব্যৱস্থা লোৱাৰ মূখ্যভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগে।

সদৌশেষত, অজ্ঞাতসারে অন্ত্যৰ্থনা সমিতিৰ কালৰ পৰা
আনোৱাহ, ক্ৰটি থাকিলে সকলো দায়ৰ বাবে ক্ষমা ভিক্ষা ৰুবি
সমবেত সমূহ বাইজলৈ নেৱা জনাই নিৰ্দ্ধাৰিত কাৰ্যাসূচীমতে কাৰ্য্য
চলাই যাবলৈ আক্ৰেয় সভাপতি ডাঙৰীয়াক অনুৰোধ জনালে।
কয় অনুমতি সাহিত্য সভা।

শ্রীদীনেশ বজ্জন সবকাৰ ।
অভ্যর্থনা সমিতিৰ সভাপতি
ধুবুৰী ।

বিজয়া প্ৰিণ্টিং বার্কচত মুদ্ৰিত
ধুবুৰী, অসম ।